

enkelte kommuner, stærkt har bidraget til, at det økonomiske pres på kommunerne har været overvældende stort.

Derfor ser vi desværre også til stadighed avisartikler om en utrolig dårlig økonomisk situation i snart den kommune og snart den kommune, og der skrives også gentagne gange om, at x kommune er på vej til at blive sat under administration. Det er nu ikke i alle tilfælde, den kommer det, men der er i hvert fald i en række tilfælde eller nogle tilfælde sket det, at danske kommuner er blevet sat under Indenrigsministeriets administration, hvor årsagen er, at man ikke har haft styr på forholdet mellem indtægter og udgifter.

Dér synes vi i Dansk Folkeparti, at et vigtigt element til eventuelt at få lidt mere styr på nogle projekter i kommunerne kunne være det dér med de bindende folkeafstemninger, som også SF har været inde på, og som Dansk Folkeparti har været inde på i mange år. Dér kan jeg egentlig ikke forstå, at regeringen og specielt indenrigsministeren ikke er lidt mere lydhør over for det spørgsmål, for hvis man mener noget med det nære samfund og demokratiet og alt det dér, så synes jeg nok, at hvis et meget stort antal vælgere i en kommune beder om at få en folkeafstemning, vil det være ret og rimeligt, at de får den.

Jeg vil godt tage et konkret eksempel, og jeg skal nok lade være at tage det mest avancerede frem. Lad os sige, at man f.eks. skal have et stort kulturhus i en kommune – nu ser jeg, at kulturministeren har været ude med, sådan forstod jeg hans artikler, at der er alt for mange store kulturhuse, hvor han så vil til at støtte nogle af dem i højere grad med store teaterforestillinger og lignende – så synes jeg, det måtte være ret og rimeligt, at man kunne få lov til at få en folkeafstemning om det, og at det selvfølgelig også kunne blive en bindende afstemning.

Jeg tror ikke, man behøver at frygte, at man vil få folkeafstemninger i tide og utide i kommunerne og amterne, men en gang imellem kunne det måske være meget sundt, at man ligesom i det schweiziske system afprøvede en sag ved en folkeafstemning. Så jeg synes, at ministeren på regeringens vegne skulle se med et lidt mere formildt syn på, at man i sådan nogle situationer kunne tage nogle bindende folkeafstemninger.

Så vil jeg hælde lidt malurt i bægeret. Det er sådan set ikke så meget ministeriets skyld eller andres skyld. Det er om det her fortærskede

udtryk om selvforvaltning. Det lyder meget godt og er fin musik, man bruger udtrykket »en pose penge ud til institutionerne« osv., men det er mit indtryk ud fra diverse avisartikler, jeg har læst, at det med selvforvaltning mange steder ligesom er ved at gå i sig selv igen, at man alligevel ikke er så begejstret for det, som man troede, man ville blive. Jeg tror, at nogle kommuner begynder at tage den lidt mere med ro med hensyn til at indføre selvforvaltning og måske i højere grad afventer erfaringerne fra de steder, hvor man har lavet selvforvaltning, for derved at se de gode og dårlige sider ved det.

Jeg vil også godt sige lidt om den debat, der er omkring den kommunale opgavekommission, der sidder i øjeblikket, og hvor vi er nogle stykker, der følger dets arbejde. Det er selvfølgelig meget spændende, men jeg må nok sige, at jeg ikke har den største optimisme med hensyn til resultatet af Opgavekommissionens arbejde, for det virker meget overvældende og meget stort. Der skal selvfølgelig også på et tidspunkt træffes nogle beslutninger, og dér tror jeg, at det kan blive vanskeligt at opnå enighed i Opgavekommissionen. Men det skal debatten nu ikke fra min side drejes så meget ind på i dag.

Men jeg vil tage en lille, enkel og jordnær ting. Det handler ikke om mig selv personligt, selv om jeg er byrådsmedlem, for jeg kan sagtens leve med den aflønningsordning, der er for byrådsmedlemmer; jeg synes, den er ret og rimelig. Men jeg møder hos mange byrådsmedlemmer landet over den holdning, at man synes, at det ville være rimeligt, hvis en vis del af det grundbeløb, man får, nemlig 50.000 kr. for at være byrådsmedlem og 60.000 kr. for at være amtsrådsmedlem, var skattefrit – det kunne være 10 eller 15 pct. – for mange byrådsmedlemmer og amtsrådsmedlemmer har mange udgifter, som de ikke kan få dækket nogen steder. Man får et lille, beskedent tilskud til telefon – jeg tror, det er 60 eller 80 kr. om måneden – og jeg ved i hvert fald, at de byrådsmedlemmer, som jeg sidder sammen med, har betragtelige telefonregninger. Så jeg synes, det måske kunne være en idé, da det står i Indenrigsministeriets rapport, at det kunne overvejes.

Ellers skal den sidste del af mit indlæg mest dreje sig om den økonomiske situation. Og dér må man jo sige, at regeringen jo ikke er bange for at gå ud med om ikke direkte pålæg så i hvert fald stærke antydninger til kommunerne om, at nu må de se at få løst børnepasningsproblemerne, og jo flere børnepasningspladser man